

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermis meisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naasteliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naasteliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-baba en de veertig Roovers; 218. Grootte Broeder; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Klein Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK.

A. HANS

Nr. 173.

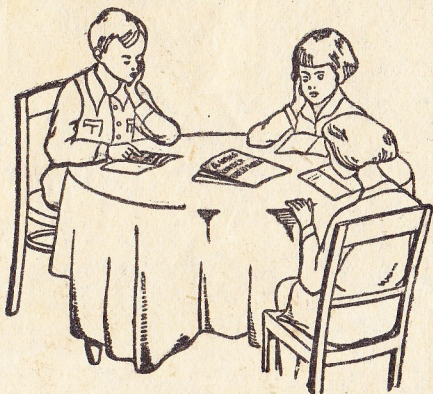
Tweede druk.

De strijd met den Wolf

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert. Baesrode.

A. HANS.

Nr. 173.

De strijd met den Wolf.

UITGAVE
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

Graaf Bela Lonay, een kasteelheer van Hongarië, was bij zijn onderdanen zeer bemind, want hij behandelde hen goed. En daarin werd hij door de gravin, zijn echtgenoot, trouw ondersteund.

Op zekeren dag kwamen er verscheidene karren, waarin Zigeuner-vrouwen met hare kinderen zaten naar de streek. En de mannen die er naast liepen, sloegen een leger op. Het bestond uit boomtakken, die met het eene eind in den grond gestoken werden, terwijl zij aan het andere te saam werden gebonden, en daarom hing men stukken van oud zeildoek.

In 't midden dezer tenten bouwden ze dan een haard van steenen, waarop dag en nacht het vuur brandde en waarover een groote ijzeren ketel hing. Terwijl zoowel de mannen als de vrouwen de tenten slechts als nachtverblijf gebruikten, dwaalden zij op den dag door veld en bosch, of zaten pratend, zingend en rookend rondom het haardvuur.

Plotseling brak onder deze bruine gasten eene boos-

aardige koorts uit, die in korten tijd velen doodde. Dit wekte bij de achtergebleven zulk een angst, dat zij hun leger opbraken en, zonder zich om de zieken te bekommeren, op hun vlugge paardjes de plaats poetsen.

Zoodra gravin Lonay van de ramp hoorde, die het Zigeunerkamp getroffen had, zond zij er den dokter en een ziekenverpleger heen. Ze deed alles, om de ellende en den dood dezer armen te verzachten. Toch stierven de meesten.

Onder dezen bevond zich een man en een vrouw, die hun eenig kind, den twaalfjarigen knaap, Sandor, als wees achterlieten.

Nadat de dooden gekist en begraven waren, zei de gravin tot haar echtgenoot :

Ik zal den kleinen Sandor, die, nu hij zijn vader en moeder verloren heeft, geheel verlaten is, tot mij nemen en grootbrengen.

— Doe dat, hernam de graaf. God zegene uw goed werk !

Zoo kwam de kleine Zigeuner in 't kasteel, kreeg kleeren, en werd in de keuken opgenomen. Daarna liet men hem boodschappen doen. Of hij arbeidde, onder toezicht der tuinlieden, in het groote park dat het kasteel omgaf. Doch de gravin hield hem in 't oog en liet hem ook de school bezoeken. Zij zeide :

— Mijn beschermeling moet een braaf en beschaafde jongen worden.

In den aanvang verried de Zigeuner-jongen maar

al te zeer zijn afkomst, want als hij zich onbespied waande trok hij kleeren en schoenen uit, lag, in plaats van te werken, lui in 't gras en stak eenvoudig in zijn zak al wat hij vond en zijn oog trok.

Doch strenge tucht en vooral het goede voorbeeld der dorpskinderen met wie hij de school bezocht, oefenden zulk een goeden invloed uit, dat hij de oncieugden aflegde en een brave jongen werd.

Toen hij zijn vijftiende jaar bereikt had en een vlug dienaar bleek te zullen worden, zei hem de gravin :

— Van heden af zult gij mijn bediende zijn.

Sandor was er hoogst gelukkig mee, want hij was zeer aan zijne weldoenster gehecht en was steeds blijde, als hij in hare nabijheid mocht zijn of iets voor haar doen mocht.

Hij kreeg nu een rooden rok met gouden knopen, een zwart fluweelen korte broek en witte kousen. Hij werd bescheiden, stil, en scheen alleen voor zijne betrekking te leven. Hij hield veel van de gravin en deed goed zijn dienst.

Daarom verwierf hij ook spoedig haar tevredenheid en liet zich ook het liefst door Sandor bedienen. De andere bedienden waren daarover jaloersch. Ze haalden den « zigeuner-jongen », zooals zij hem minachtend noemden.

Vooral was het de rijknecht Janos, die dag en nacht op eene of andere streek verzon, die hij Sandor zou kunnen spelen. Hij had daartoe alle reden, naar hij

beweerde, want 'de zigeuner had hem, zoo hield hij vol, van zijn plaats gedrongen.

De gravin reed dagelijks met Sarolta, haar dertienjarige dochter uit. En Janos moest de paardjes zadelen, voortbrengen en de meesteressen zoowel bij het bestijgen behulpzaam zijn, als ze ook op hare tochten door woud en veld vergezellen.

Sedert Sandor in dienst der gravin gekomen was, zorgde hij voor dat alles, want hij wist beter met paarden om te gaan dan Janos. Hij dresseerde ze zoo goed, dat ze zoo mak als lammeren waren. Janos was lui, langzaam en volstrekt niet vertrouwdbaar. Zoo kwam het, dat Sandor, de zigeuner-jongen, diens plaats kreeg.

Sedert zat hem Janos op de hielen en zocht een gelegenheid, om hem aan te raken, dat hij uit zijn dienst gejaagd zou moeten worden.

Die vond hij spoedig. Op zekeren namiddag bracht Sandor twee prachtige opgetoomde paarden voor het tuinhuis, waar de gravin en Sarolta in rijkleeren wachtten. Terwijl hij de teugels van het paard vasthield, dat zijn meesteres bestijgen zou, naderde Janos stil het melkwitte paard, dat Sarolta bereed, en streelde het onzonderlinge wijze.

Zoodra Sandor zich omwendde, sprong Janos op zijn en hield zich als een kalme toeschouwer, die niet van zijn plaats geweest is.

In 't oogenblik, dat de gravin den voet in den stijg-

beugel zette, ging haar paard op de achterste pooten staan en sloeg wild in 't rond.

Sandor, die deze plotselinge wildheid van het anders zoo bijzonder tamme dier maar niet begreep, pakte het flink bij den teugel en tuchtigde het, zoodat het weder stilstond.

De jonge gravin sprong nu in 't zadel ; doch nauwelijks was dit geschied, of het paard ging opnieuw op de achterste pooten staan en trachtten haar af te werpen.

Sarolta verloor haar evenwicht, wankelde en gleed op den grond. Toen sprong Janos, die geen beweging van het paard verloren had, er bij, en ving haar op. Hij behoedde haar voor een groot ongeluk, door snel haar voet uit den stijbeugel los te maken.

Het stijgeren van het paard en het geschreeuw der dienstdoden deed den heer toeschieten, die met een enkelen blik het gevaar overzag, waarin zijn dochter verkeerd had.

Al zijn toorn kwam op Sandor neer.

— Ik jaag u dadelijk uit mijn dienst, schreeuwde hij. Het is uw schuld, dat het anders zoo makke paard wild geworden is ; dat kan alleen de schuld van uw slechte behandeling zijn.

Sandor stond eerst sprakeloos voor hem, toen echter kreeg hij de tegenwoordigheid van geest weer, viel voor den graaf op de knieën en smeekte :

— Straf mij, graaf ! zoo streng ge verkiest... maar

jaag mij niet uit uw dienst, want dat zou mijn dood zijn !

De graaf antwoordde :

— Beken, wat ge het paard gedaan hebt, dat het plotseling zoo wild werd...

— Ik weet niet hoe dat gebeurd kan zijn, riep Sandor, die nog altijd op de knieën lag. Ik ben aan alles onschuldig.

— Ge verraadt dat ge een echte zigeuner zijt, riep de graaf woedend uit. In liegen en bedriegen zijt ge knap ! Ge zijt uit mijn dienst ontslagen !

Hij stiet Sandor die zijn beenen omkneld hield, van zich af en naderde het paard, dat nog altijd wild om zich heen sloeg en nauwelijks tot bedaren te brengen was.

Janos, die met heimelijke voldoening getuige van dit tooneel was geweest, kwam nu ook bij 't paard en streelde zijn kop. Terwijl noch de graaf, noch de anderen op hem letten, haalde hij een stukje brandend zwam, dat hij in 't oogenblik, waarop Sandor de paarden voorbracht, in 't oor van het dier gestoken had, er weer uit en wierp het weg.

Niemand bemerkte deze schurkenstreek, die zoo goed gelukt was.

Zoodra toch het paard niet meer het gloeiende zwam in 't oor voelde, werd het stil en liet zich rustig op en neer leiden.

Deze plotselinge verandering wekte de verbazing

van den graaf en hij dacht, dat ze het werk van Janos was, die het paard bij den teugel hield.

— Ik zie dat gij beter paarden weet te behandelen dan de Zigeuner. Neem dus zijn plaats in en dien de gravin als rijknecht ! riep hij hem toe.

Sandor moest zijn livrei uittrekken en werd tot straf naar een boerenhoeve gezonden, waar hij met paarden en ossen moest rijden.

Toen hij voor de laatste maal voor zijn meesteres stond, zei deze met een verwijtenden blik :

— Sandor, Sandor ! Wat hebt ge mijn vertrouwen gelogenstraft ! Door uw schuld zou ik mijn eenig kind verloren hebben. Ga en beter u !

Zij keerde hem den rug toe.

Sandor trok naar de hoeve en bleef daar, totdat het winter werd, toen hij weer naar het slot terugkeerde en in de stallen zijn arbeid vond.

Sedert was hij een stille knaap geworden, die zijn arbeid zorgvuldig verrichtte, zich nooit aan eene fout schuldig maakte en om zijn bescheidenheid door allen bemind werd.

Alleen Janos haatte hem nog altijd en ging hem trotsch en zonder groeten voorbij, wanneer zij elkaar ontmoetten.

Een heimelijk verdriet knaagde aan Sandor's hart, dat hem alle levensvreugde ontnam, en wel de ongenade zijner meesteres ! Hoe dikwijls sloop hij in den omtrek van het kasteel, om haar maar eens even te kunnen zien, en hoe gelukkig had hem dan een blik op

woord van haar gemaakt. Hij waagde echter niet, haar onder de oogen te komen.

Op een Februari-dag waren de graaf, de gravin en haar gasten in de tuinzaal bijeen. Na lange, booze winterdagen, waarop de sneeuw zonder ophouden neerviel, straalde eindelijk weer de zon.

Graaf Lonay was juist van de jacht thuis gekomen en de ijzeren poort, die het binnen plein afsloot van het bosch; bleef, nadat de rijtuigen er waren doorgereden, nog even open staan.

De honden, wilde doggen, die ter bescherming tegen overval van roovers en wolven vrij in 't park rondliepen, lagen ter wille van de gasten aan de ketting. Terwijl de heeren, in wier midden de gravin stond, elkaar vroolijke jachtverhalen vertelden, liep de jonge gravin Sarolta de steenen trap af, die naar het park geleidde. Ze drementelde daar op en neer. Ze keek naar de hooge bergen, wier toppen door de ondergaande zon beschenen werden. Aan gene zijde der muren, die het kasteel als een veste omsingelden, slopen schor blaffende wolven rond, die de honger in de nabijheid der woning gedreven had. Deze beesten zijn anders bang en ontwijken de menschen.

Plotseling slaakte de gravin een doordringenden kreet. Met den krampachtig opgeheven arm wees zij naar de plek, waar Sarolta, haar kind, op en neer liep.

Een reusachtige wolf, die door de open poort in 't park was gedrongen, was stil naar het meisje geslopen. Nog slechts eenige seconden, en hij zal haar met zijne scherpe tanden pakken en verscheuren !

Graaf Lonay, een hartstochtelijke berenjager, en zijn gasten vlogen naar alle zijden.

— Mijn geweer, mijn geweer ! riep de wanhopige vader.

De reuzensterke man scheen zonder geweer geen moed te hebben.

Daar sprong Sandor, die zich juist in de buurt ophield, er bij en plaatste zich tusschen de jonge gravin en den wolf.

Hij omklemde met beide handen de keel van het endier, wierp de wolf met een krachtigen ruk op den grond en hield hem vast, door met alle macht zijn lichaam tegen dat van het dier te drukken. Doch de wolf was sterker dan de knaap. Hij rukte zich uit diens handen los en beet hem woedend in armen en borst...

Nu knalde er een schot uit het geweer van den graaf, die zijn wapen eindelijk gevonden had, en mét zijn geweer ook de tegenwoordigheid van geest.

De wolf zonk doodelijk getroffen in de sneeuw... De jonge Sandor sloeg nog eenmaal de oogen op en zag zijn meesteres, die haar kind met innige teederheid aan haar hart drukte. Hij stamelde :

— Ik weet stellig niet, waarom het paard schuw geworden is... Sandor was een brave dienaar.

Toen viel hij onmachtig met bloed bedekt neer en verloor het bewustzijn.

De bedienden droegen hem in een vertrek van het kasteel, waar hij op bevel der gravin in een zacht bed gelegd en als een gast verpleegd werd.

Hij genas slechts langzaam.

Dagelijks kwam de gravin aan zijn pijnlijk ziekbed en was even goedhartig als vroeger.

Doch ook nog tijdens zijne beterschap had Sandor de vreugde dat zijn onschuld aan het licht kwam, want Janos, die hem in het ongeluk gebracht had, verried ten slotte alles, toen hij eens dronken was.

Sedert hij in dienst der gravin stond, dronk hij elken dag te veel en babbelde in dien toestand menig maal zijn mond voorbij.

Zoo vertelde hij op zekeren avond, welke poets hij den verwenschten zigeuner gespeeld had, en dit kwam natuurlijk ten oore der grafelijke familie.

Toen de graaf van dezen schelmstreek hoorde, joeg hij Janos dadelijk uit zijn huis, en de zigeuner-jongen werd sedert zijn heldhaftige daad als een eigen zoon behandeld.

EEN ZWARE SCHULD.

I.

Jan Bergsma trok zijn pikslee over de stadslaan. Het was Winter. Maar 't dooide al. En Jan had geen plezier met zijn slede. Hier en daar botste ze bij ont-

dooide plekken op steenen, en dat was slecht voor de ijzers.

De meeste menschen waren blij met den dooi. De Winter was te vroeg ingevallen. 't Was pas vier December.

Maar Jan Bergsma had er spijt over, dat het niet meer sneeuwde of vroom. Hij kwam van de haven. Hier dreven groote ijsschotsen.

Op sommige dier schotsen had misschien wel een paard kunnen staan. Maar andere waren zoo klein en dun dat ze geen kind konden houden. Het was gevaarlijk zich op dat ijs te wagen, zeer gevaarlijk !

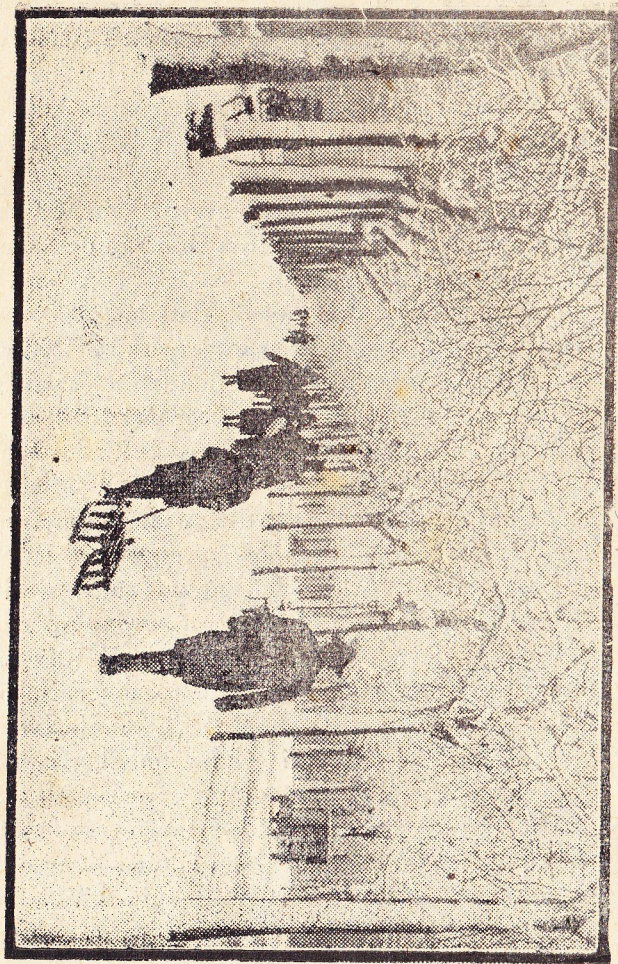
Maar de jongens schijnen dikwijls lust te hebben om zich in gevaar te begeven. En zoo krioelde het dan ook in de haven van kinderen, die op de ijsschotsen dansen, en van schots tot schots sprongen.

En toen Jan al die schotsen zag en al die jongens, deed hij : een, twee, drie ! een sprong op een groot stuk ijs, waarop een oude mand lag. Het ijs schoof of dreef zachtjes voort, en als Jan een beetje heen en weer liep scheen het hem, alsof hij sneller vaarde.

Jan, meende, dat eenige kunstenmakerij de andere jongens wel zou doen opkijken.

Hij ging dus onder luid gejuich eerst in de mand zitten, hield die toen over zijn hoofd. Maar dat beviel hem slecht. Het was een vuile, oude korf. Hij wierp toen het ding in het water, om het dadelijk daarop met levensgevaar er weer uit te halen.

Toen kwam er een politieagent, die de jongens alle gebod aan wal te komen. Jan was een van de laatsten

die gehoorzaamde. Hij werd overmoedig op die drijvende ijsschots, vooral omdat hij voelde, hoe vele jongens hem bewonderden.

Hij ging naar huis.

In zijn bed dacht hij dadelijk aan het plezier op het ijs en den grooten moed, dien hij daarbij getoond had.

— Ik was net de koning van een ijs-eiland, zei hij zacht,

En hij besloot den volgenden morgen vóór schooltijd nog veel grappiger te zullen doen.

Jan volvoerde zijn plan.

Den volgenden morgen scheen de zon. De schotsen blonken.

Jan was de eerste, die bij het ijs aankwam.

Een strook water scheidde de schotsen van den wal. Hoe nu op het ijs te komen ? Hij dacht over een sprong met een aanloopje, doch daar voelde hij zich niet toe in staat.

Hij ging dus zitten op den wal, probeerde een voet op het ijs te krijgen, wat hem gelukte, nam een sprongetje, en daar stond hij weer behouden op de schots.

Jammer, erg jammer dat nu niemand hem zag. Ha ! gelukkig ! daar kwamen in de verte een paar jongens aan. Jan stak beide armen in de hoogte, en riep :

— Jon...gens !

En de jongens liepen een stapje harder en waren dus spoedig bij het plekje, waar Jan stond.

— Hier, hier ! Het is hier zoo goed ! gilde Jan, zoo hard als hij kon.

En de anderen maakten reeds aanstalten om bij hem te komen. Doch plotseling vlogen zij verder, verschrikt door de zware stem van een man, die riep :

— Marsch, deugnieten, niet op het ijs of ik zal er u van geven !

Jan Bergsma keek op. Het was geen agent, die zoo riep, maar een steenkolendrager, die boven op een hoo-gen wagen stond. Hij was juist bezig een zak kolen te leggen op den nek van een kameraad. En hij zweette van het werk.

— Kom van dat ijs ! riep hij naar Jan Bergsma.

— Wat hebt gij mij te kommandeeren, zwarte nikker ! schreeuwde Jan brutaal terug. Ik kom er af als ik wil...

En de andere jongens schenen dat schoon te vinden van Jan en riepen nu ook :

— Zwarte nikker,, zwarte nikker !

— Loop naar den Kongo ! hernam Jan.

Hij bleef op 't ijs en maakte een neus naar den man op den wagen.

De kolendrager stoorde zich niet aan de bengelen, nam ook een zak op den rug en was juist gereed een huis binnen te gaan, toen hem een geroep om hulp in de ooren klonk.

Al achteruit dansende was Jan op de punt van zijn schots gekomen, die kantelde en afbrokkelde. En daar zonk Jan in de diepte.

— Help, help, een jongen in het water ! gilden de kinderen.

— Waar ? Waar ?

Ze wezen met de handen, doch die aanwijzing was vrij onduidelijk. Niemand, die het precies wist. Alleen de steenkolendrager had bij het snelle omkeeren nog iets zwarts gezien.

Zonder zich te bedenken wierp hij zijn zak neer, holde naar den wal, sprong op het ijs en in 't water. Hij had het geluk den drenkeling te grijpen en met hem weer boven te komen.

Doch hij stootte daarbij met zoo'n geweld tegen een scherp stuk ijs, dat alles om hem heen door zijn bloed rood geverfd werd, en hij door anderen naar den kant moest worden geholpen.

Jan werd spoedig door eenige mannen beetgepakt en naar het naastbij gelegen politiebureau gebracht. Men ontkleedde hem en zond om een dokter.

' Den volgenden morgen had Sinterklaas gereden. In de huizen vonden de kinderen geschenken onder de schouw. Maar Jan Bergsma lag toen in 't hospitaal....

Gelukkig beterde hij. En twee dagen later mocht hij naar huis. Ge kunt denken, dat zijn ouders zeer geschrokken waren.

In groote steden, waar de menschen elkander niet kennen, is het dikwijls moeilijk genoeg om gewaar te worden, wie iemand is. Zoo kwam het dat Jan's ouders

volstrekt niet wisten, wie hun jongen het leven had gered.

Jan begon altijd te schreien, als er over het ongeluk gesproken werd. Zijn ouders meenden, dat het beter voor hem was, niet meer over die ijsgeschiedenis te beginnen.

Maar Jan kon niet vergeten, wat een akelige jongen hij was geweest, en wat een vriendelijke man die steenkolendrager zich dien morgen getoond had.

II.

Zoo stonden de zaken, toen Jan eens op een dag een nieuwen gebuur op school kreeg. Het was een jongen met een fijn, bleek gezicht, en met groote, donkere oogen. Hij had een zwarten band om zijn arm, en een klein zwart strikje op zijn klak.

Jan wist dat het rouw was.

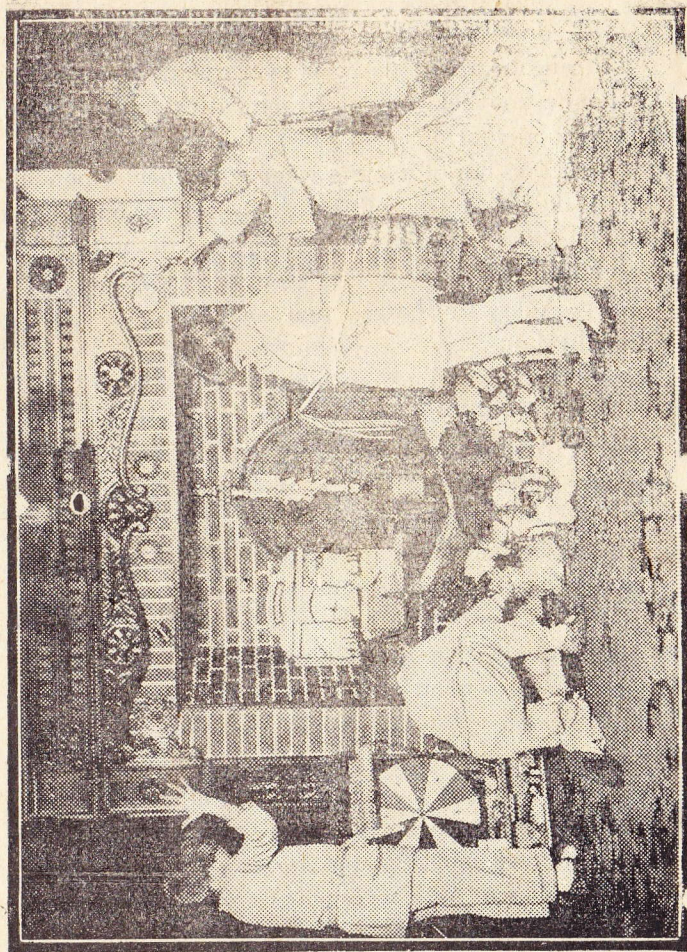
— Waarom draagt ge dat ? vroeg hij.

— Mijn vader is dood, en nu ben ik in den rouw.

— En waarvan is uw vader gestorven ?

— Mijn vader is verongelukt, vertelde de knaap. Er was een slechte jongen stilletjes op het ijs gegaan, en toen hij zonk, heeft mijn vader hem gered. Maar toen kwam er een scherp stuk ijs door zijn oog heen, en daardoor is vader dood gegaan.

— Was... het... in de haven ? vroeg Jan en hij trilde over zijn geheele lichaam.

— Ja. Vader droeg er steenkolen en mijn moeder schreit nog altijd als ze er over denkt, want vader verdiende zooveel geld en bracht alles thuis. Vader was zoo goed voor ons.

Nu zag Jan plotseling weer dat geheele tooneel voor zijn oogen. Het ijs glinsterde in de zon, en die ijverige vader boven op den wagen, vermaande hem. Maar Jan schold hem uit.

— Ach, ach ! had ik toen maar naar hem geluisterd ! dacht Jan.

Hij kreeg zoo'n diep berouw, en schaamde zich zoo vreeselijk, dat hij opeens in tranen losbarstte.

— Wat is dat ? vroeg de meeste:

— Zijn vader is dood, snikte Jan.

— Niet praten, jongens, opletten.

Jan bedaarde, maar hij durfde zijn buurjongen niet aankijken, en er lag hem iets zwaars op het hart.

Hij kon niet besluiten er tegen iemand over te spreken, zelfs niet tegen zijn moeder.

— Wat scheelt er aan ? vroeg deze, want Jan was stil.

— Niets, kwam er zacht over Jan's lippen.

Maar toen Jan naar bed zou gaan brak hij weer in snikken uit en toen vertelde hij alles.

Vader en moeder schrokken ook. Ze bezochten den volgenden dag de weduwe. Er was een groote broer, die nu werkte. Maar in dat huis was toch nood.

Vader en moeder Bergsma waren niet rijk. Maar ze voelden hun plicht. Ze moesten de familie helpen

Daarover spraken ze met Jan... En ze leefden zuinig en spaarden. En wat ze spaarden ging naar de weduwe. en Jan spaarde mee.

Langer dan vroeger moest hij zijn kleeren dragen. Pleziertjes waren er niet veel meer.

Jan had het gevoel, dat hij een gezin den vader ontnomen had. En dat speet hem zijn leven lang...

Ongehoorzaamheid kan zulke vreeselijke gevolgen hebben.

IN DE OUDE KAMER.

Ik was juist twaalf jaar geworden, toen ik met mijn ouders eenige herfstdagen ging doorbrengen bij een oudonoom, die op een kasteel woonde. Ik was toen nog nooit uit de stad geweest. En die groote stilte van den buiten maakte diepen indruk op mij. Het kasteel was groot en hol, en stond te midden van een bosch, zoo eenzaam mogelijk. Juist was het jachtseizoen geopend en mijn oom, die veel van jagen hiëld, had verscheidene vrienden bij zich te logeeren gevraagd.

— 't Is een huis vol volk, zei oom, toen we er aankwamen. Dat is heel vroolijk en gezellig, maar ge

zult u wat moeten behelpen. Zoo zult gij mijn jongen geen kamer nabij die van uw ouders kunnen krijgen, zooals eerst mijn voornemen was. Maar een kerel van twaalf jaar is bijna een man, niet waar, en daarom krijgt ge nu een slaapkamer aan een ander eind van het kasteel.

De kamer, die oom mij aanwees, was ontzaglijk groot en ouderwetsch. De eikenhouten beschotten op de muren gaven haar iets sombers en donkers. En haar ligging aan het eind van eene lange gang was ook al niet vroolijk.

Toen men mij 's avonds in dit hooge, ruime vertrek bracht, hield ik mij groot. Maar ik was er niets op mijn gemak, toen ik mij daar moederziel alleen in die groote, eenzame kamer bevond, waar slechts één mager kaarsje op eene tafel stond te flikkeren.

In al de hoeken was het donker, angstig, akelig, wat mij al een weinig bang maakte. In dat halfduister begonnen de oude familieportretten die aan den muur hingen, er min of meer als spoken uit te zien.

Zoo gauw als ik kon kroop ik in bed en blies mijn lichtje uit, in de hoop dat ik spoedig in slaap zou geraken.

Maar ik werd angstig en ik sliep niet zoo gauw. Ik hoorde den wind in het bosch.

In de stad had ik altijd zoo akelig over bosschen hooren spreken, dat er heksen en roovers in woonden.

'k Geloofde niet aan heksen, o, neen, maar toch, wie weet, Het was nu avond.

En roovers, die hadden bestaan en bestonden er nog. Zoo lag ik te denken in die groote kamer.

Maar ik dompelde dan toch in.

Plots werd ik weer wakker. Ik richtte me op. Ik hoorde iets... 't Was of iemand zwaar ademhaalde of zuchtte, en aan 't slot van de deur bezig was.

— Ja, er bewoog zich iets voor mijn kamerdeur heen en weer. Met een kloppend hart zonk ik neer, en verstijfd van schrik lag ik te luisteren. Steeds hoorde ik dezelfde klaagtonen, door het zelfde geraas vergezeld. Toen kroop ik geheel onder 't dek, om maar niet meer te luisteren naar 't geen mij zoo'n schrik aanjoeg, tot dat ik zeer duidelijk naderende voetstappen hoorde.

Ditmaal was het toch waarlijk geen verbeelding want de stappen naderden al meer en meer.

— Dat zijn dieven ! dacht ik bij mij zelven. O, ik behoef er niet aan te twijfelen ; wat zal er nu van me worden ?

Plotseling ging mijn kamer deur open, en zag ik een man binnenkomen.

Hij had een klein lantaarntje in de hand, waarmee hij in al de hoeken der kamer scheen te zoeken. Toen raakte ik geheel en al 't hoofd kwijt en riep ik bibberend uit :

— Genade, meneer, genade, maak me toch alsjeblief niet dood...

Er klonk luid gelach. Ik dook op en was erg verleger toen ik in den man, die zich naar mij omkeerde, mijn oom herkende.

— Wat scheelt u toch, jongen ! En waarom ziet ge me voor een dief aan ? vroeg hij.

— Wel, stamelde ik verlegen ; in de gang daar hoorde ik voortdurend iemand zuchten ; en dan werd er zoo hard gelopen, en was er ook iemand aan 't vechten of zoo...

— Iemand ? Zijt gij wel zeker, dat dat wezenlijk iemand was ? De meiden hebben het zolderraam wide open gelaten, en daar blies de wind door, die al dat zuchten voortbracht, 't welk u zoo'n schrik aangejaagd heeft. En die stappen, ja, die ontstonden door een groot vel zwaar pakpapier, dat de wind telkens door de gang slierde..

Dit zeggende deed oom de deur open, en toonde me ook inderdaad de oorzaak.

Ik slaakte een zucht van verlichting, want ik was wezenlijk heel bang geweest.

— Durft ge hier blijven ? vroeg oom.

— Ja ! antwoordde ik.

— Ga dan maar weer slapen ventje ! Ik zal er mei niemand over spreken. En denkt er in 't vervolg aan, dat ge altijd naar de oorzaak zoekt, als ge 't een of ander ziet of hoort. Hadt ge even de deur open gedaan dan zoudt ge dadelijk gezien hebben, dat al uw vrees dwaas was en ge bang waart voor papier. Ik kom zien of hier alles dicht is.

Dat is me een les geweest.

Als ik angst bij me voelde opkomen, zei ik tot mij zelven.

— 't Zal vermoedelijk maar een velletje papier zijn.

En me vroolijk makende over mijn vroegere vergissing, ging de angst van zelf weg.

EEN HELD.

Op een nevelachtigen Decembermorgen verliet de Italiaansche stoomboot « Margarita » de haven van Livorno, om naar het eiland Malta te varen.

Onder de reizigers, die op het achterdek van het schip huisden, bevond zich een veertienjarige knaap. Hij was een stille jongen, die den heelen dag zwijgend op de opgerolde touwen zat, en nu eens naar de heer en weer loopende matrozen keek, dan weder naar de zee tuurde. Zijn gelaat stond triestig.

Niemand bekommerde zich over den jongen, die nooit lachte.

Op zekeren morgen kwam de boot in de haven van Napels. Ze nam passagiers op. Een matroos bracht een klein meisje bij den eenzamen jongen en zei :

— Praat wat samen.

De kinderen keken elkaar verlegen aan.

Eindelijk vroeg de jongen :

— Hoe heet ge ?

— Julia ! antwoordde zij. En gij ?

— Mario !

— Waar gaat ge heen ? vroeg Mario verder.

— Naar Malta ! zei zij lachend. Ik keer naar mijn ouders terug, nu ik zoo'n heelen tijd bij grootmoeder in Napels geweest ben. Ik verlang zoo vader en moeder weer te zien.

Mario lachte niet en zei met een stem waaruit diepe smart sprak :

— Ik heb geen vader of moeder meer. Zij zijn te Livorno gestorven. Ik reis ook naar Malta, waar ik bij een oom in dienst zal treden.

Eenige uren later riep de kapitein, die langs de kinderen ging :

— Maakt u maar niet ongerust, kinderen ! 't Zal veel waaien, hoor ! Daar komt een storm opzetten !

In dit oogenblik blies er reeds een rukwind over de zee en bracht het schip in schommelende beweging.

Het meisje en den jongen waren echter volstrekt niet bang, maar hadden plezier in de op- en neergaande golven, wier witte schuim op het dek spoelde, en in het loeien van den wind.

Het meisje, dat even oud als Mario was, had een slanke gestalte, grooter dan die van den jongen. Zij lachte luidkeels, terwijl zij Mario stevig vasthield. en bond zich, toen de scherpe wind, hare lokken door elkaar joeg, een rooden doek om haar hoofd.

Zoo zaten zij den geheelen dag op de saamgerolde touwen ; terwijl Julia vroolijk babbelde en lachte bleef Mario ernstig en sprak weinig.

Toen bij 't vallen van den avond de matrozen de touwen haalden, om ze aan de zeilen vast te maken, moesten de kinderen hun zetel verlaten, en werd de jongen, toen ze opstonden, door een stoot dien het schip kreeg, tegen een ijzeren paal geslingerd.

Julia stiet een gil uit, knielde naast hem neer en stelpte met den rooden doek, dien zij van haar hoofd gerukt had, het bloed, dat uit een wond aan 't hoofd liep.

Mario stond na een korte poos op en zei :

— Julia, ik dank u, en ik zal nooit vergeten, wat ge aan mij gedaan hebt ! 't Is nu tijd geworden, om naar bed te gaan. Goeden nacht.

— Goeden nacht ! antwoordde het meisje en reikte hem de hand.

Wat was ze vriendelijk geweest.

Ze stapten de kajuit in, om te slapen. Dat was echter niet mogelijk, want nu brak de storm met ontzettend geweld los. De boot rolde op en neer. De golven overstroonden het dek en de rukwinden scheurden de zeilen en raas aan flarden en aan stukken. De deur die naar de machine-kamer leidde barstte open onder den druk van den vloed. Het water stroomde in den vuurhaard en bluschte dien uit. Nu klonk door de windstooten en het golvengeweld de stem van den kapitein :

— Aan de pompen, aan de pompen !

De matrozen en de mannelijke passagiers spoedden er zich heen en arbeiden zonder ophouden, maar het hielp niet veel. Een geweldige windvlaag wierp het schip tegen een klip, waar het lek werd en begon te zinken. De reizigers omsingelden den kapitein en riepen wanhopend :

— Wat zal er met ons gebeuren ? Red ons !

Deze antwoordde met een stem, die allen deed ontstellen :

— Het schip is verloren ! Breng de sloep in zee !

Een paar matrozen lieten een boot in de woedende golven glijden, en klommen er in, terwijl vrouwen en kinderen over boord gelicht en er in gezet werden. Daar kwam een nieuwe, nog wildere stormvloed en greep het bootje in zijn vlucht zoodat het omsloeg en allen, die er in waren, verloren gingen.

De beide kinderen, Mario en Julia, stonden tegen den mast van het achterdek, dien zij krampachtig omklemd hielden. Naast hen vertoonde zich de kapitein en riep de matrozen, die den sloep zouden roeien, toe :

— Redt de kinderen. Ik zal op mijn post blijven

— De boot is overvol, schreeuwden de roeiers. Er is nog maar plaats voor één kind. Het kleinste kan er nog bij !

De andere stemmen riepen : « Mario, Mario ! »

De kinderen ontwaakten eindelijk uit hun beklemdheid en zagen met ontsteltenis dat het water hooger en altijd hooger uit het binnenste van het schip steeg.

In den drang om hun jong leven te redden, vlogen zij naar de verschansing en strekten de armen uit :

— Neemt ons mee, neemt ons mee !

Bij het antwoord : « 't Kind, dat het kleinste is, kan er nog bij », rilde Julia, die immers grooter was dan de jongen. Ze greep Mario vast.

Mario zag haar verbleeken, beven en ontstellen, en riep zoo hard als hij kon, terwijl hij op Julia wees :

— Het meisje is lichter dan ik.

Toen wendde hij zich tot haar en zei met een stem, waaruit goedheid weerklonk :

— Ga, Julia ! Gij hebt vader en moeder, terwijl ik wees ben. Stap gauw in de boot !

De golven hadden echter in dit oogenblik de boot gegrepen en ver van 't gestrande schip gedreven, zoodat het meisje niet in staat was er in te klimmen.

De matrozen, die op de roeibanken zaten, riepen Mario toe :

— Gooi de kleine in 't water. We zullen ze wel opvisschen !

Hij greep toen het meisje, lichtte het flink op en wierp Julia, die half onmachtig in zijn armen hing, in zee.

Julia gilde en zonk naar omlaag ; toen zij weer opdook, werd ze door een matroos, die voor op den boeg van het vaartuig stond, gepakt en in de boot getrokken.

Mario bleef tegen de verschansing der boot geleund

staan en tuurde, terwijl de wind door zijn haren woelde, naar 't bootje.

Op zijn bruin gezicht lag een uitdrukking van rust en ernst.

Het meisje dat voor in de reddingsboot zet, wendde hare oogen, waaruit tranen ontsprongen, naar hem toe, en riep op teederen toon :

— Mario, Mario !

Zie hief hare armen op en smeeke :

— Redt ook Mario.

Hij zwaaide met de hand, wenkte haar toe en riep :

— Vaarwel, Julia ! God bescherm u !

De sloep verwijderde zich meer en meer van het wrak.

De zee rolde nu huizenhoog en bedekte het schip met zijn schuimende golven, zoodat nog slechts dat gedeelte, waarop zich Mario bevond, uit de zee omhoog stak.

De kapitein was reeds vroeger door een stortvloed in de diepte geslingerd.

Julia zonk op de knieën, boog het hoofd en verborg haar gelaat in de handen.

Toen zij het na een kort gebed weder ophief en naar de boot uitkeek, waren het schip en Mario verdwenen.

Eene reusachtige golf rolde over de plek, waar hij in de diepte zonk.

EINDE.

BERICHT.

Voortdurend herdrukken wij vroeger verschenen nummers.

Vraag ze in de boekwinkels of aan de dagbladverkoopers.

Er zijn steeds veel vroegere boekjes voorradig
Elke week verschijnt een nieuw.
